

Arrest

**nr. 55 583 van 4 februari 2011
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 26 oktober 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 16 september 2010 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 december 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 januari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. YAHYAOUÏ, die loco advocaat L. MA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster trad op X in het huwelijk met de heer (G. M.), een Belgische onderdaan.

1.2. Verzoekster kwam op 26 december 2009 het Rijk binnen. Zij was in het bezit van een paspoort voorzien van een visum type D (gezinshereniging).

1.3. Op 15 maart 2010 werd verzoekster in het bezit gesteld van een F-kaart.

1.4. Bij aangetekend schrijven van 29 juni 2010 deelde de heer (G. M.) aan de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid mee dat hij en verzoekster hadden beslist om het huwelijk te beëindigen wegens onverenigbare meningsverschillen. Hij voegde bij dit schrijven een door beide echtelieden ondertekende echtscheidingsovereenkomst.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 16 september 2010 de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoekster op 5 oktober 2010 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van (Z. L.), (...), van Chinese nationaliteit.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing :

Artikel 42quater § 1, 4) van de wet van 15.12.1980 : er is geen gezame(n)lijke vestiging meer van de echtgenoten.

Betrokkene en de echtgenoot geven aan in een schrijven d.d. 23.05.2010, door beiden ondertekend, dat het huwelijk niet werkt en dat ze beslist hebben om uit de echt te scheiden. Dit wordt nog eens bevestigd in een schrijven van de echtgenoot d.d. 29.06.2010. “

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert de schending aan van artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het motiveringsbeginsel, van het fair play-beginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel, van “het principe van de onpartijdigheid”, van “het principe van de professionaliteit”, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Zij betoogt tevens dat een kennelijke beoordelingsfout werd gemaakt.

Zij verstrekt volgende toelichting:

“Verzoekster stelt dat haar situatie inderdaad moet worden beoordeeld in het licht van de wettelijk voorziene situaties waarin de beëindiging van het recht op verblijf van toepassing is.

Verzoekster benadrukt dat de verwerende partij niet zelf heeft onderzocht of zij inderdaad onder één van de wettelijk voorziene situaties valt waarin de beëindiging van het verblijfsrecht van toepassing is.

Verzoekster wijst erop dat de gemachtigde van de minister in casu bij het nemen van diens beslissing niet zelf heeft nagegaan of het koppel nog op hetzelfde adres woonde én of er nog een minimum aan relatie was tussen haar en haar echtgenoot, zodat haar de kans is ontnomen geworden om dit aan te tonen.

Verzoekster stelt dat de verwerende partij zich louter heeft laten leiden door een document, aangebracht door haar echtgenoot, en diens verplichting niet is nagekomen om dit zelf na te gaan en te motiveren of er al dan niet nog sprake was van duurzame en gezamenlijke vestiging.

Dit document en het begeleid schrijven van haar echtgenoot laten zelfs compleet in het midden of er nog daadwerkelijk gezame(n)lijke vestiging is. Het document heeft geen juridische waarde en is niet zeer duidelijk. Het schrijven van haar echtgenoot is eveneens vaag.

Verzoekster meent dat de bestreden beslissing niet afdoende - zelfs niet - gemotiveerd is en dat de houding van de verwerende partij getuigt van onder andere onzorgvuldigheid, onredelijkheid en een gebrek aan fair play (zie verder).

Derhalve schond de verwerende partij artikel 42 quater §1,4° van de Vreemdelingenwet bij het nemen van de bestreden beslissing d.d. 16.09.2010 ter kennis gebracht aan verzoekster op 05.10.2010.

(...)

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat om beroep in te stellen waarover hij/zij beschikt.

Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (R.v.St., nr. 110.071, 06.09.2002, R.v.St., nr. 129.466, 19.03.2004, R.v.St., nr. 132.710, 21.06.2004)

Bij het nemen van een bestuurshandeling dient de overheid rekening te houden met alle elementen uit het dossier, zowel in rechte als in feite.

De beslissing berust dan ook kennelijk op een onredelijke, manifeste, foutieve appreciatie van de feiten en is totaal onevenredig zonder rekening te houden met alle elementen.

De bestreden beslissing werd lichtzinnig genomen omwille van een laksheid van de Dienst Vreemdelingenzaken. De Dienst Vreemdelingenzaken kon minstens, alvorens de beslissing overhaast te nemen, zoals in casu is gebeurd, verzoekster en haar echtgenoot ook hebben laten verhoren.

Er diende bij gevolg niet dadelijk drastisch te worden overgegaan tot het nemen van een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht.

Er is bijgevolg een fout in de motivering alsmede een kennelijke beoordelingsfout.

Verzoekster wijst erop dat de verwerende partij geen enkele afweging van elementen heeft gemaakt en zonder verder na te denken en te zoeken naar een degelijke motivering tot een beslissing is gekomen, of, dat zulks minstens niet blijkt uit de bestreden beslissing hetgeen niet alleen in het kader van het motiveringsbeginsel vereist is. doch ook onder andere in het kader van de fair-play, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zo is, in principe, eenieder, alsmede de verwerende partij, gebonden door de zorgvuldigheidsplicht: men moet handelen zoals elk normaal, voorzichtig en vooruitziend persoon dat zou doen. of met andere woorden zoals dat redelijkerwijze mag verwacht worden van een persoon en een overheid die zich in dezelfde omstandigheden bevindt.

Overeenkomstig de zorgvuldigheidsplicht moet de overheid haar beslissingen met zorgvuldigheid voorbereiden en beslissen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te staven op een correcte feitenvinding (R.v.St., 02.02.2007. nr. 167.411; R.v.St. 14.02.2006. nr. 154.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt dus aan de verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te staven op een correcte feitenvinding. Uit de stukken en de motivatie blijkt zeer duidelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris tot haar conclusie is gekomen op basis van een niet - correcte interpretatie van de feitelijke omstandigheden in casu.

Verwerende partij heeft in casu een beslissing genomen zonder deze met zorg en zonder deze met respect voor voorzorg voorbereid te hebben. Daarom heeft verzoekster geen recht gehad op een correcte behandeling.

Verweerster heeft geen zorgvuldig onderzoek gedaan naar de feiten en heeft zich slechts vastgepind op een document zonder juridische waarde en een begeleid schrijven van een emotionele echtgenoot, waarbij dan nog dient vermeld te worden dat beide documenten vaag en niet zeer duidelijk zijn.

Verweerster heeft dus geen rekening gehouden met alle andere elementen. Door zich slechts vast te pinnen op één bron en vervolgens overhaast zonder enig verder onderzoek een beslissing te nemen,

lijkt, bij kortzichtig denken, de kous af te zijn en hoefde verwerende partij niet verder meer te argumenteren en redeneren, terwijl de realiteit totaal anders is.

Bij gevolg is de beslissing van verwerende partij niet geldig.

Het ontgaat verzoekster niet dat, wanneer normaliter door de DVZ in een of andere procedure documenten worden opgevraagd, de echtheid zeer grondig en op professionele wijze wordt nagegaan. er om legalisaties of apostilles wordt gevraagd, er om beëdigde vertalingen wordt gevraagd. e.d en dat heden, plotsklaps. een A4-papier in de Engelse taal waarin een koppel in een over-emotionele bui verklaart uit de echt te willen scheiden, haast de waarde krijgt van een in kracht van gewijsde getreden definitief echtscheidingsvonnis dat zou rechtvaardigen dat er geen verder onderzoek meer nodig is alvorens een beslissing te nemen over het verblijfsrecht.

Immers, de DVZ neemt dergelijke beslissing louter op basis van een document zonder waarde en een emotioneel schrijven van een radeloze echtgenoot, zonder voorafgaand instructies te sturen naar de gemeente om een wijkagent langs te sturen om vast te stellen of er inderdaad geen gezame(n)lijke vestiging meer is, om verzoekster hierin te horen (zij is immers hierin nimmer gehoord). om de echtgenoot te verhoren of hij al dan niet nog volhardt in zijn beweringen, om na te gaan of er al dan niet een echtscheidingsprocedure werd gestart, e.d...

Meer nog, de DVZ heeft zich bij het nemen van diens beslissing zelfs niet de moeite getroost om na te gaan bij het rijksregister van natuurlijke personen of verzoekster nog steeds op hetzelfde adres woont als dat van haar echtgenoot, wat weldegelijk het geval is. wetende dat de DVZ vrije toegang heeft tot dit register.

Uit de motivatie kan onmogelijk worden afgeleid of de gemachtigde van de staatssecretaris zelf heeft onderzocht of verzoekster nog al dan niet voldoet aan de criteria van artikel 42 quater §1 4°. Dit bewijst dat de beslissing niet correct is, minstens onzorgvuldig werd genomen.

De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel is om die reden voldoende bewezen.

Door de beslissing te nemen op 16.09.2010, heeft de Dienst Vreemdelingenzaken tevens de andere beginselen van goed bestuur geschonden.

Waarom kon de Dienst Vreemdelingenzaken, met het oog op een goed bestuur, vooraleer een beslissing te nemen, verzoekster en haar echtgenoot niet laten verhoren, of niet nagaan of er reeds daadwerkelijk een echtscheidingsprocedure was gestart, of minstens, het rijksregister van natuurlijke personen raadplegen om na te gaan of zij nog op hetzelfde adres woonden of niet?

Bijgevolg, zelfs als in hoofde van verwerende partij de bestreden beslissing op dat vlak wettelijk is - quod certe non -, twijfelt verzoekster sterk of deze beslissing correct is en of deze werd genomen met respect voor de beginselen van goed bestuur.

Inderdaad, het centrale beginsel van behoorlijk bestuur is de kwaliteit van de beslissing: opdat de kwaliteit van een beslissing wordt erkend, is het noodzakelijk dat de beslissing werd genomen terwijl de overheid ook zelf haar best heeft gedaan om haar plichten te vervullen.

In casu is dit niet gebeurd.

De volgende beginselen, welke integraal onderdeel zijn van de kwaliteit van een beslissing, zijn aldus geschonden: principe van voorzorg, principe van motivatie, principe van fair-play en onpartijdigheid, principe van professionaliteit en principe van rechtszekerheid.

Het principe van voorzorg en het principe van motivatie werden hierboven reeds uitvoerig behandeld.

Verder zijn geschonden:

a. Het principe van fair-play en onpartijdigheid: Verwerende partij achtte het niet nodig, om, voordat zij haar besluit nam, aan verzoekster de mogelijkheid te geven om de situatie toe te lichten, ook al heeft zij daartoe het recht en de plicht. Zij heeft zich partijdig opgesteld, door zich tevreden te stellen met wat er zich als documenten in het dossier bevond, waardoor zij geen blijk heeft gegeven van intellectuele

eerlijkheid noch van initiatief door geen verder voorafgaand onderzoek voor te stellen. Daarenboven, heeft zij zich ook partijdig opgesteld door te zwaaïen met slechts één document en te weigeren verder onderzoek te laten uitvoeren.

b. Het principe van professionaliteit: De bestreden beslissing is niet op een professionele manier genomen. Daarvoor had verwerende partij zich méér moeten verdiepen in het dossier vooraleer een beslissing te nemen. Het lijkt wel alsof verwerende partij op de "opportuniteit", geboden door een document zonder waarde en een begeleid schrijven van een toenmalig ongelukkige echtgenoot, is gesprongen om vlug een verblijfsrecht te beëindigen en zodoende niet naar méér informatie heeft willen vragen alvorens te beslissen.

c. Het principe van rechtszekerheid: De in casu genomen beslissing toont een buitensporig gedrag, minder flexibel, minder menselijk en strenger dan wat de maker van de wet voor ogen had. Men kan dus concluderen dat de beslissing willekeurig en lichtzinnig is genomen en dat de bescherming, waarop verzoekster recht heeft, wordt geschonden."

2.2. Verweerder antwoordt als volgt:

"(...)

Vooreerst stelt de verwerende partij vast dat verzoekster in de toelichting van het enig (middel) in gebreke blijft in te gaan op verschillende van de nochtans door hem opgeworpen schendingen, behoudens wat de vermeende schending van de formele motiveringsplicht betreft.

Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door verzoekster vermelde rechtsregels zouden zijn geschonden, kan de verwerende partij zich desbetreffend niet met kennis van zaken verdedigen.

Ook indien in de toelichting van het eerste middel door verzoekster slechts op een zeer algemene wijze wordt ingegaan op bepaalde rechtsregels, is het de verwerende partij op basis daarvan niet duidelijk hoe deze volgens verzoekster door het nemen van de bestreden beslissing concreet zijn geschonden, zodat het middel in dit opzicht hoe dan ook niet ontvankelijk is (cf. R.v.St. nr. 46.649, 25.3.1994, R.A.C.E. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.).

Uit het voorgaande volgt dat het middel vanuit het oogpunt van de opgeworpen schendingen dewelke niet - naar behoren - worden toegelicht, naar het oordeel van de verwerende partij om die reden als onontvankelijk dient te worden beschouwd (R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.).

Betreffende de voorgehouden schending van artikel 3 van de wet dd. 29.7.1991 en 62 van de Wet dd. 15.12.1980, die de formele motiveringsplicht betreffen, laat de verwerende partij gelden dat bij lezing van verzoeksters inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekster het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, vevat in de wetsartikelen waarvan verzoekster de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St., nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978- 79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekster het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoekster toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan zijn verblijfsrecht werd beëindigd met bevel om het grondgebied te verlaten en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

Verzoeksters uiteenzetting kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu verzoeksters beschouwingen niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door haar geschonden geachte rechtsregels.

Geheel conform art. 42quater, § 1, 40 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 werd het verblijfsrecht van verzoekster beëindigd met bevel om het grondgebied te verlaten, gezien er geen sprake meer was van een gezamenlijke vestiging.

Uit de brieven dd. 23.5.2010 en 29.6.2010 blijkt dat:

- verzoekster en haar echtgenoot hun huwelijk hebben opgegeven wegens onoplosbare problemen en zij de echtscheiding zouden aanvragen.

Bij gevolg heeft de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid terecht vastgesteld dat er geen gezamenlijke vestiging meer is.

Ook verzoekster haar ongestaafde beweringen die voor het eerst worden meegedeeld in het verzoekschrift, als zou zij zich willen verzoenen met haar echtgenoot, kunnen geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing.

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid kan immers geen rekening houden met elementen die hem niet ter kennis zijn gebracht op het moment dat de bestreden beslissing werd genomen.

Voor het beoordelen van de wettelijkheid van een bestuursbeslissing dient men zich inderdaad te plaatsen op het ogenblik van het nemen die beslissing, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (cf. bv. R.v.St. nr. 46.794, 30.3.1994, R.A.C.E, 1994. z.p.).

Er kan dienaangaand nog worden verwezen naar de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

“Het bestuur dient bij het nemen van een beslissing bovendien uit te gaan van de feiten en niet van de beweerde wensen van een vreemdeling. Het feit dat één van de echtelieden door zijn verklaringen en handelingen uitdrukkelijk aangeeft dat er geen echtelijke relatie en geen samenwonen meer is volstaat, zonder dat enige bijkomende afweging vereist is, om te concluderen dat er geen sprake meer is van een gezamenlijke vestiging.” (R.v.V. nr. 25.356 van 30 maart 2009)

Door de gemachtigde van de Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid werd geheel terecht, gelet op de elementen die het dossier van verzoekster daadwerkelijk kenmerken en overeenkomstig de wettelijke bepalingen ter zake, beslist verzoeksters verblijfsrecht te beëindigen.

De uiteenzetting van verzoekster kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.”

2.3. In haar repliekmemorie stelt verzoekster nog het volgende:

"Het echtpaar is ten allen tijde blijven samenwonen, en zelfs in het grootste dieptepunt van hun relatie, is er geen enkele nacht geweest dat zij niet samen hebben geslapen.

Dat de brieven elkaar op een paar luttele dagen na hebben gekruist, kan aan de DVZ inderdaad niet worden verweten, doch, wat wél aan de DVZ dient te worden verweten is het totale gebrek aan professionele aanpak, waarbij op een onaanvaardbaar lichtzinnige wijze een beslissing werd genomen met dermate verstrekkende gevolgen voor verzoekende partij, haar echtgenoot en hun gezinsleven alhier in België.

Immers, de DVZ neemt dergelijke beslissing louter op basis van een document zonder waarde en een emotioneel schrijven van een radeloze echtgenoot, zonder voorafgaand instructies te sturen naar de gemeente om een wijkagent langs te sturen om vast te stellen of er inderdaad geen gezame(n)lijke vestiging meer is. om verzoekende partij hierin te horen (zij is immers hierin nimmer gehoord). om de echtgenoot te verhoren of hij al dan niet nog volhardt in zijn beweringen, om na te gaan of er al dan niet een echtscheidingsprocedure werd gestart, e.d...

Meer nog, de DVZ heeft zich bij het nemen van diens beslissing zelfs niet de moeite getroost om na te gaan bij het rjksregister van natuurlijke personen of verzoekende partij nog steeds op hetzelfde adres woont als dat van haar echtgenoot, wat weldegelijk het geval is. Wetende dat de DVZ vrije toegang heeft tot dit register.

Neen, een beslissing met dermate verstrekkende gevolgen werd louter genomen op basis van een document en een begeleid schrijven, waarbij de inhoud van beide dan zelfs nog niet duidelijk is.

Wanneer een niet EU-onderdaan ten aanzien van de DVZ beweert samen te wonen en een gezame(n)lijke vestiging te hebben met een Belg. wordt dit gegarandeerd vooreerst grondig nagegaan door de DVZ, minstens bij wijze van een woonstverslag. De DVZ zal geen enkele beslissing nemen in dergelijk dossier zonder dit voorafgaand onderzoek.

Verzoekende partij vraagt zich dan ook terecht af waarom de DVZ in het omgekeerde geval, met name wanneer er wordt beweerd dat er geen samenwoning of gezame(n)lijke vestiging meer zou zijn, niet met dezelfde grondigheid de zaak kan benaderen en aanpakken.

Bij gevolg is er weldegelijk een gebrek aan kwaliteit in de beslissing en zijn de volgende beginselen weldegelijk geschonden: principe van voorzorg, principe van motivatie, principe van fair-play en onpartijdigheid, principe van professionaliteit en principe van rechtszekerheid."

2.4.1. Wat betreft de ingeroepen schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 dient te worden gesteld dat het motief waarop de bestreden beslissing is gesteund op eenvoudige wijze in die beslissing kan gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 kan niet worden vastgesteld.

2.4.2. In de mate dat verzoekster stelt dat een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt voert zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, die in casu dient onderzocht te worden in het kader van de toepassing van artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

"§1. Er kan gedurende de eerste twee jaar van hun verblijf in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn, door de minister of zijn gemachtigde in de volgende gevallen:

(...)

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;"

Het is niet betwist dat verzoekster op het ogenblik dat de bestreden beslissing genomen werd minder dan twee jaar in het Rijk verbleef in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie en verweerder de termijnvereiste die is voorzien in artikel 42quater, § 1 van de Vreemdelingenwet heeft gerespecteerd. Verzoekster betoogt echter dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid verkeerdelijk heeft geoordeeld dat er geen sprake meer was van een gezamenlijke vestiging. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt evenwel dat verzoekster en haar echtgenoot op 23 mei 2010 een verklaring ondertekenden waarin wordt gesteld dat zij een einde wensen te stellen aan hun huwelijk, dat omschreven wordt als *“a big mistake”* (vrije vertaling: een grote vergissing), en waarin afspraken worden gemaakt inzake de verdeling van hun goederen. Dit document werd op 29 juni 2010 door de echtgenoot van verzoekster, samen met een begeleidend schrijven, overgemaakt aan de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid. In het begeleidende schrijven deelde de echtgenoot van verzoekster mee dat hij en zijn echtgenote besloten hadden het huwelijk te beëindigen wegens onverenigbare meningsverschillen en lichtte hij toe dat hij deze inlichtingen meedeelde teneinde gevolg te geven aan een vraag van de politiediensten om het bestuur *“van eventuele wijzigingen in de situatie op de hoogte te houden.”* Het is niet kennelijk onredelijk om te oordelen dat er geen sprake meer is van een gemeenschappelijke vestiging in de zin van artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet wanneer twee echtelieden een attest opstellen waarin zij te kennen geven dat zij hun huwelijk wensen te beëindigen en aantonen dat zij hiertoe reeds praktische schikkingen hebben getroffen. Er dient immers te worden aangenomen dat dergelijke acties niet ondernomen worden indien er nog sprake is van een echte gezinscel. Het gegeven dat de beide echtelieden, na het opstellen van een echtscheidingsovereenkomst, nog verder op hetzelfde adres bleven wonen doet geen afbreuk aan deze vaststelling. Personen kunnen immers op hetzelfde adres verblijven zonder dat er sprake is van een gezinscel.

Verzoekster kan voorts niet gevolgd worden in haar bewering als zou de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid slechts toepassing kunnen maken van de in artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet voorziene mogelijkheid om het verblijfsrecht van een familielid van een burger van de Unie te beëindigen indien hij zelf ter plaatse zou nagegaan hebben of er nog een gezamenlijke vestiging was. Haar stellingname vindt immers geen steun in de voormelde wetsbepaling die geen regels inzake bewijsgeving omvat. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid kan derhalve zonder meer het verblijfsrecht van een familielid van een burger van de Unie beëindigen, binnen de door de wetgever vooropgestelde tijdsperiode, indien ten minste één van de echtelieden zelf het bewijs aanbrengt dat er geen sprake meer is van een gezinscel. De verwijzing van verzoekster ter terechtzitting naar het arrest van de Raad van 26 april 2010 met nummer 42 324 doet geen afbreuk aan deze vaststelling. In casu dient daarenboven te worden opgemerkt dat beide echtelieden aangaven van plan te zijn hun huwelijk formeel te laten ontbinden. Verzoekster kan dan ook niet gevolgd worden waar zij lijkt te willen aangeven dat geen rekening gehouden werd met haar visie. Aangezien haar standpunt was opgenomen in een door haar ondertekend schriftelijk stuk diende zij dan ook niet meer gehoord te worden. Daarnaast moet ook worden gesteld dat verweerder voorafgaand aan de bestreden beslissing een controle inzake de gezamenlijke vestiging liet doorvoeren en dat in het verslag dat naar aanleiding van dit onderzoek werd opgesteld reeds werd opgemerkt dat er familiale moeilijkheden waren. Verzoekster houdt dan ook ten onrechte voor dat verweerder zelf geen initiatief zou genomen hebben om inlichtingen te verzamelen.

Verzoekster poogt de bewijswaarde van het door haar ondertekende attest te minimaliseren, doch brengt geen enkel pertinent argument aan dat zou toelaten te besluiten dat dit stuk geen bewijswaarde zou hebben. Zij stelt slechts dat het door haar ondertekende document geen juridische waarde heeft, zonder evenwel toe te lichten op welke grond zij meent tot een dergelijk besluit te kunnen komen. Daarnaast stelt zij dat het schrijven van de echtgenoot, dat op zichzelf ook reeds toelaat tot de vaststelling te komen dat er geen gezamenlijke vestiging meer is tussen de echtgenoten, *“vaag”* is. Desbetreffende brief is evenwel allesbehalve vaag. In dit schrijven zet de echtgenoot van verzoekster namelijk uiteen welke de redenen waren die aan de basis lagen van het besluit dat het beter was om een einde te stellen aan het huwelijk. Aangezien de echtscheidingsovereenkomst werd opgesteld op 23 mei 2010 en er een beroep werd gedaan op een Chinese tolk, wat enige voorbereiding impliceert, en daar de echtgenoot zich pas meer dan een maand later tot het bestuur wendde en hij bijgevolg voldoende tijd had om zijn situatie te overdenken kan verzoekster ook niet voorhouden dat de echtelieden in een *“over-emotionele bui”* verklaarden uit de echt te willen scheiden. Het feit dat in andere procedures met betrekking tot buitenlandse akten legalisaties, apostilles en vertalingen vereist zijn laat ook niet toe te besluiten dat de aan de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid toegezonden stukken, die geen buitenlandse akten zijn, geen bewijswaarde zouden hebben of niet zouden kunnen aanvaard worden.

In zoverre verzoekster nog verwijst naar het gegeven dat haar echtgenoot, op 21 september 2010, aan de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid meedeelde dat hij en verzoekster zich opnieuw verzoend hebben, kan de Raad slechts opmerken dat dit schrijven dateert van na het nemen van de bestreden beslissing, zodat verweerder er geen rekening mee kon houden. De Raad dient verder te duiden dat hij de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient beoordelen in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van een beslissing kon beschikken.

De uiteenzetting van verzoekster laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.4.3. Gelet op voorgaande vaststellingen moet worden gesteld dat, in tegenstelling tot wat verzoekster beweert, de gemachtigde van de staatssecretaris de gezinssituatie van verzoekster correct heeft beoordeeld en kan niet besloten worden dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden of dat onprofessioneel en niet onpartijdig werd opgetreden.

2.4.4. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoekster ook niet gevolgd worden waar zij stelt dat het redelijkheidsbeginsel geschonden werd (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.4.5. Het rechtszekerheidsbeginsel, dat verzoekster ook geschonden acht, is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (RvS 11 januari 2007, nr. 166.563; I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginnelsen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349).

De uiteenzetting van verzoekster laat niet toe vast te stellen dat het rechtszekerheidsbeginsel werd miskend. Verzoekster wist immers of behoorde te weten dat indien zij niet langer een gezinscel vormde met haar echtgenoot haar verblijfsrecht kon beëindigd worden. Zij toont verder niet aan dat verweerder door consciëntieus de wet toe te passen is afgeweken van een vaste gedragslijn.

2.4.6. Aangezien verzoekster niet aantoont dat het bestuur oneerlijke middelen, zoals het achterhouden van gegevens, vertragingsmanoeuvres of overdreven spoed, zou hebben aangewend, kan ook geen schending van het fair play-beginsel vastgesteld worden.

Het enig middel is ongegrond.

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden akte kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier februari tweeduizend en elf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK